

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อผู้เรียน ทั้งนี้เพราะการอ่านเป็นสิ่งสำคัญในการศึกษาแทบทุกระดับ โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับผู้เรียนที่มุ่งจะไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่สูงขึ้นไป ผู้เรียนต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ ค้นคว้าข้อมูลจากตำรา เอกสาร และวารสารต่าง ๆ ที่เรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ในชีวิตประจำวันซึ่งการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติทวีความสำคัญมากขึ้น ผู้เรียนก็ยังคงต้องอาศัยทักษะการอ่านภาษาอังกฤษช่วยในการรับรู้ข่าวสาร ข้อมูล วิทยาการใหม่ ๆ จากสิ่งตีพิมพ์ภาษาอังกฤษในแขนงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยี การบันเทิง การกีฬา การเมือง หรือการโฆษณา เป็นต้น จากงานวิจัยของ วาวแหว โรงสะอาด (2530 : 44-54) เรื่อง การสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีความเห็นว่า ทักษะภาษาที่สำคัญเป็นอันดับแรก คือ ทักษะการอ่าน ซึ่งมีความจำเป็นทั้งในสถานศึกษา ที่ทำงาน และที่บ้าน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทั้งในด้านการศึกษา และในชีวิตประจำวันภายนอกห้องเรียน ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทั้งสิ้นจึงถือได้ว่า การอ่านภาษาอังกฤษนับเป็นทักษะที่มีประโยชน์อย่างมากในอันที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถมีความรู้ ความคิด และประสบการณ์ที่กว้างไกล

แต่อย่างไรก็ตาม เท่าที่ผ่านมากการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ ก็ยังอยู่ในขั้นที่ไม่น่าพอใจนัก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนยังไม่ได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านมากเท่าที่ควรจะเป็น ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของผู้วิจัยหลายท่าน อาทิเช่น ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526 : 60-62) ได้ทำการวิจัยถึงความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขึ้น

ตีความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชัยนาท พบว่า ความสามารถในการอ่าน
 ชั้นตีความของนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจนัก คือ ไม่ถึงเกณฑ์ระดับปานกลาง สมุณฑ
 วิรุณหยาณ (2531 : 80-82) ได้ทำการวิจัยถึงระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแบ่งระดับความสามารถเป็น 5 ระดับ ได้แก่
 ระดับกลไก ความรู้ ถ่ายโอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับ
 กลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่าน
 เกณฑ์ ร้อยละ 75 ในระดับกลไก และความรู้เท่านั้น ซึ่งนับว่าอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ นอกจากนี้
 นี้ แลรี เซลิงเกอร์ ทอดด์ ทริมเบิล และหลุยส์ ทริมเบิล (Larry Selinker, Todd
 Trimble and Louis Trimble, 1976 : 16-18) ยังได้กล่าวถึง ปัญหาที่ผู้เรียนภาษา
 ต่างประเทศส่วนใหญ่ประสบ คือ แม้ว่าผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของคำและประโยคใน
 อนุเจก (paragraph) แต่ไม่สามารถเชื่อมโยงหรือเข้าใจความหมายโดยรวมของข้อความ
 ได้อย่างลึกซึ้ง

การที่ผู้เรียนยังคงมีปัญหาในเรื่องทักษะการอ่านภาษาอังกฤษอยู่นั้น อาจเป็นเพราะ
 การอ่านเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องอาศัยความสามารถหลาย ๆ ด้าน ดังที่ ซัลวา อิบราฮิม
 (Salwa Ibrahim, 1979 : 187) ได้พูดถึงความสามารถในการอ่านว่า ต้องอาศัยปัจจัย
 หลายประการ ได้แก่ ความรู้เรื่องศัพท์ ไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และการจัด
 เรียงประโยคและข้อความต่าง ๆ เข้าเป็นย่อหน้า เป็นต้น ซี ดับบลิว คินท์ช และจี ไอ
 ยาร์บรู (C.W. Kintsch and G I. Yarbrough, 1982 : 828) ได้ให้ความเห็นว่า
 การอ่านมีอยู่ 2 ระดับ ได้แก่ ระดับจุลภาค คือ ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายตั้งแต่ระดับคำ
 วลี ไปจนถึงประโยคและระดับมหภาค คือ ผู้อ่านต้องเข้าใจเรื่องทั้งหมดที่อ่าน โดยเชื่อมโยง
 ส่วนประกอบย่อย ๆ ของภาษาเข้าด้วยกันให้ได้ ซึ่งทักษะนี้สอดคล้องกับที่แพทริเซีย แอล
 คาร์เรล (Patricia L. Carrell, 1984 : 87) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ความเข้าใจสิ่ง
 ที่อ่านนั้น มีผลมาจากความเข้าใจข้อความในระดับย่อหน้าหรืออนุเจก (paragraph) และที่

สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือ ความเข้าใจในรูปแบบที่ใช้ในการเรียบเรียงงานเขียน (rhetorical organization)

จากแนวคิดข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การอ่านมิได้จำกัดอยู่เพียงแค่ความเข้าใจ ความหมายเฉพาะระดับคำ วลี และประโยคเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความสามารถในการสังเกตรูปแบบของข้อความที่ได้อ่าน ความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายของทุกประโยคเข้าด้วยกัน เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจความหมายโดยรวมของข้อความนั้น ๆ

ในปัจจุบันมีทฤษฎีหนึ่งของนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่นำมาประยุกต์ใช้ในการอ่าน คือ ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (schema theory) ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากงานค้นคว้าของ เฟรดเดอริก ซี บาร์ทเล็ต (Frederik C. Bartlett) ทฤษฎีนี้อธิบายได้ว่า ทั้งผู้อ่านและผู้เขียนต่างมีโครงสร้างความรู้ งานเขียนเป็นสิ่งที่แสดงถึงความรู้ของผู้เขียน นอกจากนี้โครงสร้างความรู้ยังหมายถึงลักษณะโครงสร้างของงานเขียนประเภทต่าง ๆ (schema of a text) เช่น นิทาน นิยาย ข้อเขียนความเรียง (expository text) เป็นต้น ลักษณะโครงสร้างภายในของงานเขียนแต่ละประเภทจะแตกต่างกันออกไป แม้แต่ในงานเขียนประเภทเดียวกัน ก็สามารถมีโครงสร้างที่ต่างกันได้ แล้วแต่ว่าผู้เขียนจะต้องการสื่อความหมายอะไรเป็นสำคัญ (ฉัตรสุตา ดวงพลอย, 2526 : 5-6)

ด้วยเหตุนี้ นอกจากนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจะศึกษาถึงงานเขียนประเภทต่าง ๆ แล้วก็ยังได้สนใจในเรื่อง โครงสร้างหรือรูปแบบในการเรียบเรียงข้อความในงานเขียน (expository rhetorical organization) กันมากขึ้น โดยเชื่อกันว่า ความรู้ในเรื่องโครงสร้างหรือรูปแบบในการเรียบเรียงข้อความ จะมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี รวมทั้งสามารถจดจำและระลึกเรื่องราวที่ได้อ่านในภายหลังได้อีก (Patricia L. Carrell, 1984 : 87-89)

ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็คือ การพิจารณาถึงโครงสร้างของเรื่องที่อ่าน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พิจารณาว่าข้อความที่อ่านนั้น เป็นข้อความที่ถูกเรียบเรียงและจัดลำดับความคิดความสำคัญในรูปแบบใด โรซาลินด์ โอโรวิทซ์ (Rosalind Horowitz, 1985 : 449) กล่าวถึงโครงสร้างของข้อความที่อ่านว่าเป็นโครงสร้างหรือรูปแบบที่ผู้เขียนใช้ในการเรียบเรียงความคิด แล้วนำเสนอออกมาอย่างมีจุดมุ่งหมาย ถ้าผู้เรียนสามารถวิเคราะห์โครงสร้างหรือรูปแบบของข้อความที่อ่านได้ ก็จะช่วยให้เข้าใจข้อมูลที่เสนออยู่ในข้อความนั้น ๆ ได้ อีกทั้งยังช่วยในการจดจำข้อมูลไว้ในระบบความจำของตนได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ริชาร์ด ที แวกคา (Richard T. Vacca, 1981 : 139) ที่ว่า สิ่งที่จะช่วยพัฒนาการอ่านของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้แก่ ความสามารถในการรับรู้โครงสร้างหรือรูปแบบในการเรียบเรียงข้อความ หรือข้อเขียนที่ได้อ่าน (text organization) และการที่ผู้อ่านรู้โครงสร้างความคิดของผู้เขียนที่เสนอออกมาในเนื้อหาทั้งความคิดหลักและความคิดรอง จะมีผลทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านได้มากขึ้นเช่นกัน

บอนนี เจ เอฟ เมเยอร์ และรอย โอ ฟรีเดิล (Bonnie J. F. Meyer and Roy O. Freedle, 1984 : 121-124) ได้จำแนกโครงสร้างหรือรูปแบบที่ใช้ในการเรียบเรียงข้อความโดยใช้ชื่อเรียกว่า ประเภทของข้อความ (discourse type) ออกเป็น 5 ประเภท คือ

1. ข้อความเชิงบรรยาย (description)
2. ข้อความเชิงรายละเอียด (collection)
3. ข้อความเชิงเหตุผล (cause-effect) ✓
4. ข้อความเชิงเปรียบเทียบ (comparison) ✓
5. ข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข (problem-solution)

ข้อความแต่ละประเภทมีคำสัญญาณชี้แนะ (signal words) ที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ในทางความหมายของความคิดที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมา

ข้อความในแต่ละประเภทนั้นต่างก็มีความต่อเนื่องระหว่างใจความสำคัญต่าง ๆ ของข้อความทั้งระหว่างใจความหลักและใจความรองและระหว่างใจความรองกับใจความรองด้วยกัน เมื่อผู้เขียนถ่ายทอดความรู้ความคิดออกมาในข้อความ ข้อความนั้น ๆ จึงเป็นตัวแทนโครงสร้างความรู้ของผู้เขียน ถ้าผู้อ่านสามารถวิเคราะห์สิ่งที่ผู้เขียนเสนอออกมาได้อย่างถ่องแท้ อาทิ พิจารณาได้ว่าในข้อความที่อ่านมีองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันเป็นลำดับขั้น เช่น เป็นเหตุเป็นผลกันหรืออีกนัยหนึ่ง บอกได้ว่าข้อความที่ตนอ่านนั้นเป็นข้อความประเภทใด ก็จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านได้มากขึ้น ซึ่งก็จะสอดคล้องกับที่ แมรี ดับบลิว เจ เทย์ (Mary W. J Tay, 1979 อ้างถึงใน วาวแวน โรงสะอาด, 2524 : 76-78) ได้กล่าวถึงทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการจับใจความจากข้อความที่อ่านได้ และสามารถสรุปได้ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือบทความทางวิชาการต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในการแยกแยะส่วนที่สำคัญในเรื่องได้ หลังจากนั้นผู้อ่านจะต้องรู้จักเรียบเรียงความคิดจากเรื่องที่อ่านได้ สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของความคิดที่มีอยู่ในเรื่อง เช่น ความคิดที่ขัดแย้งกันในบทความ เป็นต้น ก็จะช่วยให้อ่านติดตามโครงเรื่องได้ตลอด

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสนใจเรื่อง ประเภทของข้อความหรือรูปแบบที่ใช้ในการเรียบเรียงข้อความ อาทิเช่น บอนนี เจ เอฟ เมเยอร์ เดวิด เอ็ม บรานด์ท์ และจอร์จ เจ บลูธ (Bonnie J. F. Meyer, David M. Brandt and George J. Bluth, 1980 : 72-103) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้รูปแบบของข้อเขียน (text pattern) ช่วยในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนเกรด 9 กลุ่มเก่งและอ่อน พบว่านักเรียนกลุ่มเก่งนั้นสามารถสังเกตและใช้รูปแบบของข้อความหรือข้อเขียน ช่วยในการเข้าใจเรื่อง จดจำข้อมูลและเรียบเรียงข้อมูลที่เขาระลึกออกมาได้ อีกทั้งยังสามารถระลึกข้อมูลได้มากกว่านักเรียนกลุ่มอ่อน ส่วนนักเรียนกลุ่มอ่อนนั้นไม่สามารถสังเกตและใช้รูปแบบของข้อเขียนช่วยในการเข้าใจเรื่อง จดจำข้อมูล และระลึกข้อมูล นักเรียนกลุ่มเก่งที่ใช้ความรู้เรื่องรูปแบบของข้อเขียนเข้าช่วย สามารถเรียบเรียงข้อมูลที่ระลึกออกมาได้อย่างมีรูปแบบและมีความต่อเนื่อง ส่วนนักเรียนกลุ่มอ่อนไม่สามารถเรียบเรียงข้อมูลที่ระลึกออกมาได้อย่างมีรูปแบบ จะระลึกออกมาได้เฉพาะเป็นส่วน ๆ ที่ไม่ต่อเนื่องกัน บาร์บารา เอ็ม เทเลอร์

และเอส เจ ซามูเอลส์ (Barbara M. Taylor and S Jay Samuels, 1983 : 517- 528) ทำการวิจัย โดยให้นักเรียนระดับเกรด 5 และเกรด 6 อ่านข้อเขียนที่มีการเรียบเรียงข้อมูล โดยใช้โครงสร้างของข้อเขียน (text structure) หรือรูปแบบข้อเขียนอย่างเป็นระบบกับข้อเขียนที่ไม่ได้มีการเรียบเรียงข้อมูลให้เป็นระบบ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่สามารถสังเกตโครงสร้างของข้อเขียน จะสามารถจดจำข้อมูลและระลึกข้อมูลออกมาได้มากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากข้อเขียนที่มีการเรียบเรียงข้อมูลเป็นระบบ (well-structured text) ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้สังเกตโครงสร้างของข้อเขียนนั้นจะไม่พบความแตกต่างระหว่างการระลึกข้อมูลที่ได้อ่านจากข้อเขียนที่มีการเรียบเรียงเป็นระบบกับข้อเขียนที่ไม่ได้มีการเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ บอนนี เจ เอฟ เมเยอร์ และรอย โอ ฟรีเดิล (Bonnie J. F. Meyer and Roy O. Freedle, 1984 : 121-143) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับประเภทของข้อความชนิดต่าง ๆ (discourse type) ที่มีผลต่อการระลึกข้อความที่ได้อ่านออกมาเป็นงานเขียน พบว่า ข้อความที่มีการจัดลำดับความคิดเชิงเหตุผล และเชิงเปรียบเทียบ จะมีผลทำให้ผู้อ่านระลึกเรื่องราวที่อ่านได้ดีกว่าข้อความที่มีการจัดลำดับความคิดเชิงรายละเอียดและเชิงปัญหาและการแก้ไข

จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาดังกล่าวเกี่ยวกับประเภทของข้อความหรือรูปแบบของข้อความ ในฐานะมีส่วนช่วยในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยยึดเกณฑ์การแบ่งประเภทของข้อความตามแนวของ บอนนี เจ เอฟ เมเยอร์ และรอย โอ ฟรีเดิล (Bonnie J. F. Meyer and Roy O. Freedle, 1984 : 121-124) กล่าวคือ ข้อความเชิงบรรยาย ข้อความเชิงรายละเอียด ข้อความเชิงเหตุผล ข้อความเชิงเปรียบเทียบและข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบว่าผู้เรียนมีความสามารถที่จะชี้บ่งข้อความลักษณะต่าง ๆ ได้หรือไม่ ในการอ่านภาษาอังกฤษ เนื่องจากความสามารถที่จะเข้าใจประเภทหรือรูปแบบของข้อความนี้จะนำไปสู่ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ ซึ่งผู้วิจัยหวังว่า ผลการวิจัยที่ได้ อาจเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการสอนทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยจำแนกตามประเภทของข้อความ 5 ประเภท คือ ข้อความเชิงบรรยาย ข้อความเชิงรายละเอียด ข้อความเชิงเหตุผล ข้อความเชิงเปรียบเทียบ และข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรของการวิจัยคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนสายวิชาสามัญ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างของความสามารถ พื้นความรู้ อายุ เพศ และสภาพแวดล้อมของกลุ่มตัวอย่างประชากร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ข้อความ หมายถึง ภาษาในระดับที่สูงกว่าประโยค ประกอบด้วยใจความหลักและใจความรอง ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กันทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย สะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ผู้เขียนเสนอไว้อย่างมีระบบและจุดมุ่งหมาย มีความต่อเนื่องระหว่างใจความหลักและใจความรอง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจำแนกประเภทของข้อความเป็น 5 ประเภท ตามเกณฑ์การจำแนกของ บอนนี เจ เอฟ เมเยอร์ และรอย โอ ฟรีเดิล (Bonnie J. F. Meyer and Roy O. Freedle, 1984 : 121-124) กล่าวคือ ข้อความเชิงบรรยาย (description) หมายถึงข้อความที่ผู้เขียนบรรยายข้อมูลเกี่ยวกับหัวเรื่อง (topic)

ของข้อความอย่างกว้าง ๆ ข้อความเชิงรายละเอียด (collection) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนใช้ให้รายละเอียดต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนหรืออธิบายความจากหัวเรื่อง โดยจัดเรียงรายละเอียดตามลำดับเหตุการณ์ เวลา ขนาด ขั้นตอน หรืออาจเป็นการให้ตัวอย่าง ข้อความเชิงเหตุผล (cause-effect) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนใช้แสดงความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลต่อกัน ใจความหนึ่งอาจจะเป็นเหตุเป็นผลของอีกใจความหนึ่ง ข้อความเชิงเปรียบเทียบ (comparison) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนแสดงถึงความคล้ายคลึงหรือความแตกต่างของสิ่งที่ตนกล่าวถึง ข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข (problem-solution) หมายถึง ข้อความที่ผู้เขียนใช้แสดงถึงสิ่งที่ถูกคาดว่าเป็นปัญหา ซึ่งจะส่งผลในทางที่ไม่ดี รวมทั้งเสนอวิธีการแก้ไข ควบคุมสิ่งที่เป็ปัญหา นั้น ข้อความแต่ละประเภทจะมีคำสัญญาณชี้แนะที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ของความคิดภายในรูปแบบของข้อความเฉพาะอย่างนั้น

ความสามารถในการวิเคราะห์ประเภทของข้อความ หมายถึง การที่นักเรียนอ่านข้อความภาษาอังกฤษ โดยใช้ความคิดพิจารณาอย่างรอบคอบ แล้วสามารถแยกแยะประเภทข้อความได้อย่างถูกต้อง กล่าวคือ สามารถบอกได้ว่า ข้อความที่ตนอ่านนั้นเป็นข้อความประเภทใดหรือรูปแบบใด สามารถบอกได้ว่า ภายในข้อความมีความสัมพันธ์กันอย่างไร ซึ่งจะวัดได้จากแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 แผนการเรียนสายวิชาสามัญ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารในการพัฒนาและส่งเสริมครูผู้สอนอ่านภาษาอังกฤษให้มีความรู้ความเข้าใจถึงความสำคัญของการอ่านในระดับข้อความมากขึ้น
2. การวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการนำไปประยุกต์ใช้กับวิธีการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนรู้จักสังเกตลักษณะของข้อความประเภทต่าง ๆ ว่า มีลักษณะเช่นไร และแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด
3. การวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป